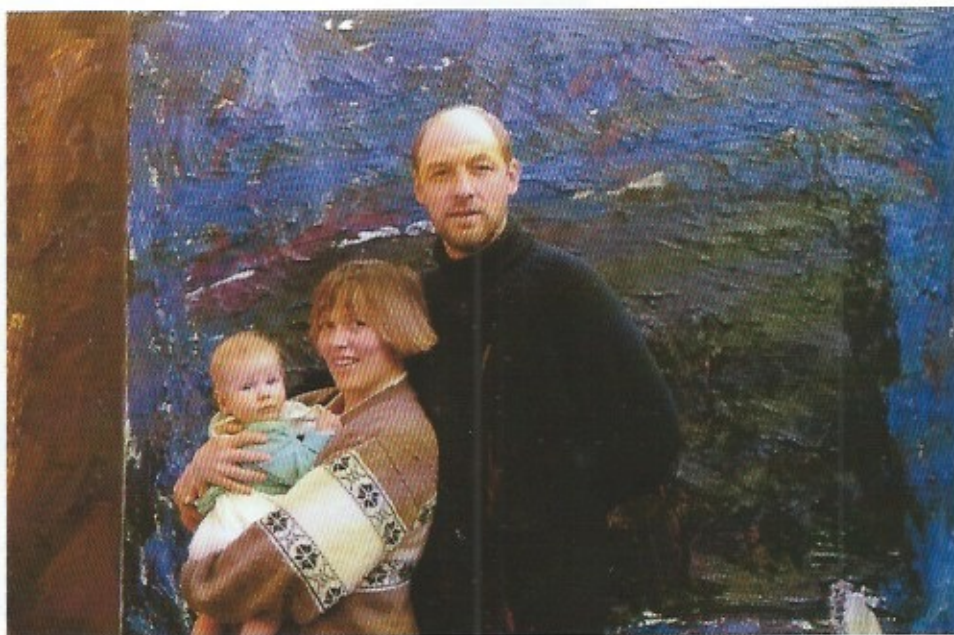

Kunstschilder Eddy De Buf: «Niets zeggen om alles te zeggen»

In Gistel heeft hij een voorlopige stek gevonden. Omdat hij daar een atelier ter beschikking kreeg, ruim genoeg om er zijn creativiteit bot te vieren. Want ruimte heeft hij nodig, Eddy De Buf. «Ik ben eigenlijk een zwerver, de wereld is mijn thuis». Die wondere wereld tracht hij te omvatten in zijn kunst.

Rasecht Oostendenaar. Opgegroeid in de Ibis «ge weet wel, mooi in een rijtje lopen, met matrozenpakje aan, niets voor mij». Toch wordt hij visser, het ruime sop waardeert hij om de wijde luchten met de steeds wisselende kleurschakeringen. Tekenend zit er van kleins af aan in, maar nu wil hij die kleuren omvatten. Hij zegt het vissersleven vaarwel, loopt wat avondakademie. Roland de Volder is een van zijn lesgevers, en die zegt hem «Eddy, gij hebt het». Maar lessen volgen zint hem niet erg. Hij gaat zijn eigen weg. Die brengt hem her en der in Vlaanderen, waar hij contact heeft met kunstenaars van zijn generatie. Die niet terugschrikken voor een experiment. Zijn eerste individuele tentoonstelling houdt hij in «De Gele Gier» te Gent. Dan terug naar de vaderstad. Waar hij ontdekt wordt door bouwpromotor Jan Van Looke. Die is volledig in de ban van zijn werk, zodat een «Foundation De Bud» opgericht wordt, onderdeel van de «Jan Van Looke Business Corporation». Een stichting die het ernstig meent: niet alleen wordt de kunstenaar de kans geboden zich ten volle in zijn kunst uit te leven, ook tentoonstellingen zijn gepland. In februari 1994 staat Malaga op het programma (met wekelijks een vliegtuigtrip voor kunstliefhebbers), later volgt een vermaarde galerij in Londen.

Eddy De Buf verliest er het noorden niet bij. «Natuurlijk is het een buitenkans dat ik me volledig aan mijn kunst kan wijden. Dat ik hier de middelen en de ruimte heb». Die ruimte heeft hij nodig, hij

Als decor een van zijn werken: kunstschilder Eddy De Buf met vrouw en zootje.

werkt bijna uitsluitend met erg grote formaten. Ooit begonnen met figuratieve werken, schakelde hij over naar materiefschilderijen, nu zweert hij bij de monochromie. Overwegend één kleur in diverse schakeringen, met weinig of geen figuratieve elementen. «Uitsluitend vorm en kleur, de essentie van schilderkunst, die tracht ik tot één harmonisch geheel samen te brengen. Daarvoor is ruimte nodig, vandaar die grote formaten». Van de olieverf is hij overgestapt naar kunststof, waarbij hij zuivere kleurpigmenten aanwendt om de door hem gewenste kleuren te bekomen. «Die kunststoffen bieden enorme mogelijkheden, ze zijn daarenboven zo goed als onvergankelijk. Hadden ze destijds bestaan, Breughel en Rubens zouden nooit met olieverf gewerkt hebben».

In het atelier ook beeldhouwwerken. Reeksen met éénzelfde vorm, in identieke kleur. Het zijn keramieken die nadien met kunststof bewerkt worden. Zo bereikt hij de multiples, met éénzelfde kleur,

bij keramiek is dit onmogelijk, als de kleurstoffen vóór het bakken aangebracht worden, bekomt men telkens een andere schakering.

Het beeldhouwen noemt hij slechts een spelerei. «Schilderen is voor mij het allerbelangrijkste. Kunst is voor mij niets zeggen, om alles te zeggen. Kunst dient niet om afgebeeld, maar om gemaakt te worden». Samen met hem bekijken wij de recentste werken. «Niet goed» mompelt hij. Want hij is niet zo vlug tevreden. Dan wordt het ganse werk overschilderd. Niet vernietigd, uit het ene wordt het andere kunstwerk geboren.

Bij het kopje koffie vraagt het tweejarig zootje steeds de aandacht. «Die kan het al veel beter zeggen dan ik». Kunstschilders zijn niet zo rad van tong. Zij spreken door hun werk. Ook Eddy De Buf. Straks kan men hem beluisteren door zijn werk te bekijken.

Herman Moerman